

* SUHOTRA DĀSA *

VĚDOMÍ KRŠNY A PŘESTANSTVÍ

NESLUČTELI ES

Věnováno Jeho Božské Milosti A.Č.Bhaktivedantovi Swamimu Prabhupádovi, který řekl: "Myslím, že křesťanští kněží by měl spolupracovat s Hnutím pro vědomí Kršny. Měli by zpívat Boží Jméno - Kristus nebo Christos a přestat zabíjet zvířata. To je napsáno v Bibli - to není moje filozofie. Jestliže uznáváte křesťanské učení, jednejte podle toho a uvidíte, jak se situace na světě změní!"

Můj zvláštní dík patří S.Rosenovi (Satyaraja dása) z New Jersey, který mi přátelsky poskytl výsledky svých bádání o dějinách židovského a křesťanského náboženství.

PŘEDMLUVA

Tato malá kniha se zabývá tématem, které nemusí být pro povrchního čtenáře příliš významný. Dnes se jen málokdo zajímá o dávno zapomenuté dějinné detaily - obzvláště to platí pro dějiny náboženské. Avšak ti, kteří chtějí poznat pozadí nejznámější náboženské instituce Západu, organizovaného křesťanství, tato kniha přiměje k přemýšlení a bude je možná i inspirovat.

Ačkoliv jsem se na několika stránkách pokusil dostatečně zdůvodnit předložené závěry, vím, že se toto téma dá zpracovat ještě vyčerpávajícím způsobem. Čtenář ať si je vědom, že cíl této publikace není prokousat se celou horou ať už vědeckých či spekulativních informací. Každé náboženství - ať hinduismus, křesťanství, islám nebo buddhismus či jakékoliv jiné - sleduje zcela určitý cíl. Tento cíl je vlastním předmětem tohoto pojednání. Bude zajisté mnoho těch, kteří nebudou s vykresleným obrazem křesťanství souhlasit. Patříte-li k těmto lidem; prosím Vás o laskavé porozumění; snad Vám tato kniha alespoň ukáže, že tradiční interpretace Kristova učení, jež je obvykle křesťany uznávána, není zcela bez výjimky historicky podložena. Dnešní doktrína, která se v průběhu let drasticky měnila, bazíruje na pouhé spekulaci. Proto bych chtěl jako pokřtěný člen rozšířené protestantské konfese využít přinejmenším práva formulovat své vlastní závěry ohledně osoby Ježíše Krista. Necht' je však bráno v úvahu, že výsledky tohoto bádání v podstatě nespočívají na mé vlastní spekulaci. Existuje mnoho uznávaných členů, jak "křesťanských" tak "hinduistických" myslitelských směrů, kteří došli k podobným závěrům. Těm, kteří se chtějí s úvahami tohoto pojednání seznámit hlouběji, doporučuji obrátit se ke spisům Bhaktivedanty Swamiho.

VĚDOMÍ KRŠNY A KŘESŤANSTVÍ - NESLUČITELNÉ ?

"Harmonie mezi hinduistickým a křesťanským náboženstvím není možná", píše farář F.W.Haack, pověřenec pro otázky sekt evangelicko-luteránské církve v Mnichově v dopise Mezinárodní společnosti pro vědomí Kršny. K náboženským dialogům zaujímá ctihodný farář negativní postoj – postoj, který jen těžko přispěje ke zmenšení napětí a nedorozumění mezi náboženskými směry tohoto světa. Již samotné užití pojmů "křesťanství" a "hinduismus" poukazuje na mimořádné nepochopení faráře Haacka.

Hinduismus je velmi nevědecké označení pro náboženské prostředí Indie. Kořen "hindu" nemá nic společného ani s indickým náboženstvím; ani s indickou řečí. Jedná se o zkomolení slova "Sindhu" - jména řeky v dnešním Pákistánu, které bylo zavedeno arabsky a persky mluvícími moguly teprve ve dvanáctém století po jejich vpádu na toto území. Označili tak lid, který žil východně od řeky Sindhu.

Všechna indická náboženství jsou založena přímo či nepřímo na Védách - obsáhlé literatuře sepsané přibližně před 5 000 lety v sanskrtu. Slova "hindu." a "hinduismus" se ve Védách nikde nevyskytují. Toto označení je tedy ve stejném vztahu k náboženství v Indii jako slovo Jordánismus ve vztahu k náboženství v okolí řeky Jordán, čímž by mohlo být míněno křesťanství, židovské náboženství a islám (přičemž všechna tato náboženství vycházejí z učení Abrahama).

Mezinárodní společnost pro vědomí Kršny (ISKCON) je náboženské hnutí s původem ve Védách, ani v nejmenším to není Hindu - hnutí. Je založeno na védském poznání o věčnosti duše, reinkarnaci a zákonu karmy. Dále zdůrazňuje nutnost přijetí určitých usměrňujících zásad v této formě života ulehčujících cestu k Bohu. Znamená to zanechání jedení masa, požívání omamných látek, přehnané sexuality a hazardních her. Velmi důležité je neustálé zpívání jmen Kršny, Nejvyšší Osobnosti Božství, čímž se duše snadno osvobodí z pout tohoto iluzorního světa rození a smrti.

Na druhé straně křesťanství je známé jako náboženství založené na učení Ježíše Krista. Moderní křesťané tvrdí, že existuje přirozený rozpor mezi hinduismem a křesťanstvím, jelikož Kristus nikdy nehlásal učení o nesmrtelnosti duše, o jejím stěhování z jednoho těla do druhého a o tom, že v dočasném těle podléhá zákonu karmy. Popírají i Kristovo nabádání k přísné zdrženlivosti. A protože většina křesťanů sdílí názor, že Kristus je samotný Bůh, který byl ukřižován za naše hříchy, necítí ani nutnost bezdůvodně opakovat Jeho jméno. Již jeho smrt a z mrtvých vstání jsou postačující pro naše vykoupení. Křesťané citují Bibli na důkaz srozumění s Kristovým učením a tvrdí, že o hinduismu zde není žádná zmínka. Je však toto skutečné křesťanství, o kterém Ježíš Kristus mluvil? Nebo je tento náboženský systém, který dnešní křesťané vyznávají, formou vzniklou během staletí, která jeho učení spíše zahaluje? Jak dalece se můžeme spolehnout, že moderní verze Bible je skutečné, bezprostřední slovo Boží? Všechny zprávy o životě a učení Ježíše Krista byly vědecky sepsány jen dvěma z jeho dvanácti žáků - Matoušem a Janem, a dvěma svatými - Markem a Lukášem. Ti však nepatřili mezi původních dvanáct, kteří byli Ježíšem osobně poučeni.

Předložené dogmatické pojetí Nového zákona, na kterém spočívá autorita celého křesťanství, je připisováno svatému Pavlovi - nepřímému Kristovu žáku. Bohužel již také neexistují evangelia v původním jazyce, kterým mluvil Ježíš - aramejštině. Evangelia jak je dnes známe jsou přeložena ze starých řeckých spisů. Poslední těžkost spočívá v tom, že obsah moderní Bible se neshoduje se slovem Božím tak, jak bylo přijímáno v raném křesťanství před římsko-katolickou verzí. Stará křesťansko-židovská společenství z oblasti Středoziemního moře a blízkého východu přijímala ještě v prvním a druhém století po Kristu široké spektrum ústně i písemně předávaných svatých spisů, které jsou ještě dnes z části nalézány u Mrtvého moře. Podstatou dnešní Bible je speciální římský výklad teologie formulovaný během druhého až čtvrtého století po Kristu¹. Velká část raných křesťanských spisů, uznávaná všemi ostatními, byla římskými křesťany přehlížena - možná z neschopnosti porozumět jejímu učení a následovat ho. Svou roli v římském sektování mohla sehrát i politika. Takovým způsobem obviňují moderní kritici katolicismu dřívější církevní otce ze zásahů (vypuštění či přidání určitého textu) do raných křesťanských spisů právě na základě politické situace. Můžeme to vidět např. v úmyslu zpřístupnit biblické spisy také římskému císaři Konstantinovi, který byl coby nově obrácený křesťan zvyklý na pohanský styl života. Římským biskupům velmi záleželo na tom, aby se jejich náboženství stalo převládající konfesí, a proto byli zcela odkázáni na Konstantinovu podporu. Ve skutečnosti to byl Konstantin, kdo na naléhání římských církevních vůdců svolal koncil v Nicae r. 325 aby ze sektovních důvodů vyvrátil árijské křesťanství. Koncil v Nicae postavil římskou církev do centra křesťanského světa a upřednostnil římskou interpretaci křesťanství. Na koncilu v

Kartágu r.397 katolická církev oficiálně zakázala čtení jakékoliv křesťanské literatury, která nebyla schválena římskou církevní hierarchií. A přitom zde byly některé části Nového zákona, římskými katolíky označeny za apokryfy, t.j. "pochybného původu", vypuštěny. Současné byly schváleny některé nové odstavce Starého zákona, avšak tentokrát byly označeny za apokryfy pro změnu židy. Rozhodnutí církevních otců co teď označit jako apokryf je až do dnešní doby předmětem ostrých diskusí zvláště proto, že se vliv apokryfu, již od pradávna zrcadlí v tradičním křesťanském umění.

¹ Dnešní Bible je výsledkem pozvolné kanonizace (formulace oficiálního církevního pojetí) určitých spisů. Dějinné souvislosti tohoto procesu jsou popsány v New Catholic Encyclopedia - svazek 2, strana 391. Pozoruhodný je časný začátek divergence mezi jednotlivými kanóny západořímské a východní církve: "Na východě byl kanón pružný, rozdělený do mnoha knih, které již dnes nejsou považovány za kanonické. Např. Justinus akceptoval všechny spisy oznamující radostné poselství Kristovo a byli mnozí, kterým toto vymezení stačilo. Naproti tomu na západě byl kanón více právní a "normován". Znamená to, že panovala tendence svaté spisy spíše vyloučit než zahrnout. Teprve v pátém století se církev dopracovala k univerzální stabilizaci kanónu, avšak teprve na koncilu v Trientu (1546) dostává kanón svoji definitivní dogmatickou podobu.

NOVÝ ZÁKON OD LEUCIA CHARINUSE

Existuje jedna zlomková verze Nového zákona připisovaná Leuciovi Charinusovi, jenž byl společníkem svatého Jana, podobně jako Lukáš byl společníkem Pavlovým. Jeho spisy se vrací do prvních sta let po ukřižování. Katolická církev je však zavrhlá jako gnostické rouhání. Slovo *gnosis* pochází z řeckého jazyka a má etymologický vztah k sanskrtskému slovu *jñána*. Obojí totiž znamená "transcendentální vědění". Evropské křesťanství gnosticismus již dlouho odmítá, v nejlepším případě ho považuje za "křesťanství s kompromisy". Dřívější katolický filozof Origenes (viz. příloha) byl jedním z prvních křesťanských mluvčích, kteří se pokusili oddělit Ježíšovo učení od orientálního mysticismu. Stará gnostická evangelia však nelze tak snadno vyvrátit a dokázat, že stojí mimo pravou křesťanskou tradici. Otto Pfliegerer, dřívější profesor teologie na univerzitě v Berlíně, popisuje spisy Leucia jako "prokřesťanskou literaturu..., která je důležitá pro porozumění jakékoliv době". Co se týče Ježíšova odsouzení Pontským Pilátem, jehož popis můžeme nalézt v jednom předkatolickém gnostickém textu, vysvětluje prof. Pfliegerer: "Toto pojetí je jednodušší.- srozumitelnější a proto bez pochyby starší než v moderní verzi od Matouše." Přesto je gnostický popis Kristova života prakticky neznámý. Doktrína *logos*, jakou ji najdeme v dnešním Janově evangeliu, tvoří centrální mystérium křesťanské teologie poukazující na pravou identitu osoby Ježíše Krista. Je však skutečností, že doktrína *logos* byla vyučována v gnostických školách blízkého východu ještě před Kristovým narozením. Pokud je gnosticismus opravdu rouhačský, jak je potom možné, že natolik závažná otázka jakou je identita Krista, je dokonce v dnešní Bibli vysvětlena pomocí staré gnostické terminologie? To ozřejmuje apoštolský příběh Jana podle Leucia vysvětlením křesťanského *logos*, který v jasnosti předstihuje rozvláchnou a těžko srozumitelnou verzi dnešního Nového zákona. Z gnostických spisů můžeme vidět, že *logos* (božská moc) rozlišuje svět nižší přírody (hmotu) od světa vyšší přírody (duchovna). Lidstvo propadlo materiální smyslnosti, honbě za smyslovými požitky, avšak Kristus (ztělesněný *logos*) přišel z duchovního světa svého Otce (Boha), aby jej vykoupil. Proto sestoupil na Zemi v lidské podobě, přičemž neztratil spojení s duchovním světem. Jinými slovy - Kristus je duchovní bytost vypadající jako bytost hmotná proto, aby nás mohl učit. Jeho

úmyslem bylo pozdvihnout lidstvo na transcendentální úroveň: "Když mi budeš naslouchat, budeš takový jako já." Lidé vždy měli možnost dosáhnout duchovní úrovně Krista, ale jelikož poklesli, Kristus osobně sestoupil, aby jim ukázal správnou cestu seberealizace. Protože Kristus nikdy nepoklesl; nachází se vždy ve své transcendentální pozici věčného Božího služebníka. O to častěji je označován jako syn Boží. Nicméně otcovství Boha není omezeno pouze na Ježíše, on byl však mezi nevědoucími tvory tohoto světa jediným dobrým synem Boha, který se zjevil, aby každému, kdo je ochoten jednat podle vůle Krista, umožnil vstup do duchovní rodiny Boha - Božího království (viz. Matouš 12.48-50).

Transcendentální učení Ježíše Krista je symbolizováno zářícím křížem, který Ježíš vyjevil svatému Janu během křížování. Podle Leucia se Ježíš zjevil Janovi na Olejové hoře ve své duchovní podobě poté, co se zde plačící Jan schoval, vida na hoře Kalvárii Ježíše ukřižovaného. Kristus Janovi vysvětlil, že jeho ukřižování byla jen iluze pro zmatení těch, kteří se domnívali, že je jen obvyklý živoucí tvor ("Nejsem ten; který visí na kříži") a ne ten, který netrpí mukami smrti. Zářící kříž obepjal nebeské území a oddělil nízký hmotný svět od vysokých duchovních sfér. Vysvětlil také, že symbol zářícího kříže ("někdy dveře, někdy cesta., někdy víra a někdy milost") značí mystickou vizi cesty duchovního osvobození od hmotného světa, jenž je plný utrpení.

Apoštolský příběh svatého Tomáše „O dračí perle Egypta“, vydaná Leuciem, skýtá velmi názorný obraz osvobození duše ze sevření materialistické iluze. Duše je zde srovnávána s královským dítětem z nebeského království., které se vzdává svého původního "nebeského obleku" - duchovního těla a opouští svůj domov - aby se odebralo do Egypta - světa materiálních smyslových požitků. Tam se duše odívá "nečistým oblekem" Egyptanů - hmotným tělem. Během svého pobytu v Egyptě je duše donucena sloužit silám ovládajícím nízký svět. Tato služba je tak tvrdá, že její sebevědomí je ovlivněno malátností a spánkem. Skrze dopis od svého otce, samotného krále, je duše vytažena ze svého bahna. Králův syn je v tomto dopise žádán, aby osvobodil vzácnou perlu z čelistí hrozného hada a přinesl ji do nebeského království světla. Perla reprezentuje Božská svit, duchovní částičku, jež určuje bytí každého jedince a která bude osvobozena z moci temnoty - ze stisku hada. Královský syn hada uspí tím, že mu stále šeptá do ucha jméno krále. Jakmile se vrátí do nebeské říše světla, odhodí hmotné tělo a oděje se do těla světla - těla duchovního, na kterém se třepotá odraz krále ve všech barvách. V královské říši světla je duše pozdravena od svého otce - krále, jakožto i od ostatních princů oděných rovněž do duchovního těla. Všichni se scházejí, aby uvítali krále králů - největšího ze všech.

DALŠÍ GNOTICKÉ SPISY NOVÉHO ZÁKONA

Vedle vylíčení apoštolských příběhů Leuciem existuje ještě jedna kniha původního Nového zákona, známá jako Egyptské evangelium. Je v něm citován Kristus, který přirovnává hmotné tělo k tělu pohanskému. Nalezneme zde i zmínku o tom, že zrození a smrt má původ v sexuální touze. Toto evangelium bylo dříve hojně tištěno a samotný Klemens z Alexandrie (viz příloha) ho r. 170 pochvalně citoval ve své druhé epištole. To, že dnešní katolická církev Klemense uznává, je velmi pozoruhodné, protože Egyptské evangelium je dnes označováno jako rouhání.

Gnostický příběh apoštola Pavla byl podle Pflleiderera ve staré církvi sice vysoce ceněn, dnes je však téměř neznámý. Omezení, která zde apoštol Pavel předkládá svým příznivcům, se poněkud liší od těch, která jsou v dnešním Novém zákoně: nabádá k přísné cudnosti, zdržení se požívání masa, pití vína a dalších forem hříchu. "Nedočkáte se žádného vzkříšení, když nezůstanete cudní a vaše tělo bude poskvrněno." říká Pavel.

V evangeliu dvanácti apoštolů, v jednom z dřívějších spisů Nového zákona, který katolická církev zavrhl, poznamenává Matouš, že Jan Křtitel se živil pokrutinami. V dnešním vydání Bible stojí, že se Jan Křtitel živil kobyilkami. Podle gnostické verze říká Ježíš před posledním jídlem svým učedníkům: "Nepožadoval jsem, aby se teď jedlo maso." Podle židovského rituálu přinášet oběti zvířat říká Ježíš: "Přišel jsem, abych zrušil oběť, a tak vás oběti neušetřil, neboť Boží oči se na vás stále budou dívat."

VÉDSKÉ PARALELY K RANĚ KŘESŤANSKÝM SPISŮM

Ten, kdo zná védskou tradici a zkoumá výše uvedené gnostické křesťanské spisy, nalezne mnoho filosofických paralel, které v moderním křesťanství nenalezneme. Prohlášení Logose, vyskytující se v příběhu apoštola Jana od Leucia, je stejné jako sakyavesa-avatárové ve Šrímad Bhágavatamu. Řecké slovo "logos" znamená "boží moc"; sanskrtské slovo "sakyavesa" znamená "zmocněn Bohem". Kristus je "Logos z masa", který sestoupil z duchovního světa, aby osvobodil padlé duše. Podobně "avatár" znamená "ten, který sestupuje". Sakyavesa-avatár je věčný služebník Boží, zmocněný Boží silou šířit v hmotném světě poselství Boha. Na zem sestupuje ze soucitu k podmíněným duším, jež jsou v důsledku svých hříchů pokryty iluzí.

Další podobnost snadno nalezneme v popise dosažení duchovního světa. Jak již bylo naznačeno, zářící kříž - symbol Logosu - připomíná nebeskou bránu k duchovní říši. Velcí jogíni, kteří dokázali putovat do duchovního světa Brahmá a zpět, nazývají tuto cestu, "vihaya" - cesta do nebe, nebo "brahmapantha" - cesta na Brahmalóku. Tento způsob vysvobození je také popsán Kršnou ve 26.verši 8.kapitoly Bhagavad-gíty jako "sukla-gati", což znamená "cesta světla", kterým jde jogín z tohoto světa do jiného, aniž by se někdy musel vracet ke smrti či zrození. Duchovní filozofie.-ozřejmovaná v apoštolském příběhu Tomáše od Leucia v souvislosti s osvobozením duše, se shoduje i v tom nejmenším s filozofií Bhagavad-gíty a Šrímad Bhágavatamu. Gnostické vysvětlení srovnává duši s perlou, která může přijmout buď nečisté hmotné tělo nebo čisté tělo duchovní, jež pochází "z té samé přírody" jako duše. To odpovídá védskému "jivátma" - maličkému, paprsku, který jakmile dopadne z duchovního světa na zem, přijme hrubé hmotné tělo. Když se znovu navrátí do duchovního království, přijme okamžitě "siddha-deha" - svou úplnou duchovní podobu. Jinými slovy, na tomto stupni osvobození, označovaném také jako "svarupya-mukti", obdrží oddaný Boha duchovní tělo, které je rovno tělu Višnu neboli Kršny a Jehož jediným úkolem je věčná, láskyplná služba Nejvyššímu Pánu. Podle gnosticko-křesťanského učení se duše během svého pobytu v hmotném světě ocitá nevědomky v čelistech smrtícího hada. Totéž ozřejmuje z védského pohledu bengálské přísloví zaznamenané velkým vaišnavou Šrílou Bhaktivinódem Thákurem: *kota nidra jao maya pisachira kole*. "Ty, *jíva* - živá bytost, spíš na klíně čarodějnice

máji." Mája - iluze je zosobněním hmotné přírody a stav spánku se vztahuje na nedostatek duchovního vědomí duše, která pod vlivem smyslových požitků přechází z jednoho spícího těla do druhého. V gnostickém příběhu je duše z tohoto spánku vytržena dopisem od krále (svaté písmo, učení Ježíše Krista). Podobně védská písma a následování poselství guruů probudí duši k realizaci duchovních cílů.

V apoštolském příběhu je had omámen opakováním krále jména. Stejným způsobem vysvětluje Bhaktivinód Thákur *enechi aushadhi maya nashibaro las i hari nama mahamantra*. "Lékem pro zničení máji – iluze - je *hari náma* - svaté jméno Boha." Sledujme další paralely. Po návratu do duchovního světa se duše nejprve setká s králem - Kristem, a pak se společně odeberou ke králi králů - Bohu. Stejně tak je guru uctíván svým žákem jako vyslanec Boha; pro podmíněnou duši je "tak dobrý jako Bůh", neboť svým milosrdenstvím jí otevírá cestu k Bohu. Oddaný Boha se stává věčným skrze svého gurua -medium, spojené se samotným Kršnou. V duchovním království pak oba slouží Pánu ve své duchovní podobě.

V Haré Kršna hnutí je pro dosažení seberealizace nezbytné přísně následovat cestu, *sádhana-bhakti*, tzn. hlavně nejíst maso, nepožívat žádné omamné látky, vyhýbat se nedovolenému pohlavnímu styku a hazardu. Nic nemůžeme dostat jen tak. I v gnosticko-křesťanských spisech narazíme na obdobné zákazy, v moderním křesťanství již chybějící. V dnešní době se dokonce někteří kazatelé různých křesťanských sekt pravidelně oddávají těmto zakázaným činnostem.

ZATAJENÍ VLASTNÍHO KRISTOVA UČENÍ CÍRKVÍ

Kritici katolicismu poznamenávají, že římská "correctores" odstranili z křesťanských spisů to učení, které považovali pro materialistického císaře Konstantina za příliš sporné. Tím si zajistili, že se vliv římské církve rozšířil a etablovala se jako státní církev římské říše. Reverend G.J.Ousley komentuje toto úmyslné zkreslování pravdy ve své knize "Gospel of the Holy Twelve" (Evangelium dvanácti svatých) následovně: "Všechno, co tihle korektoři dělali bylo, že s trapnou péčí obřezávali evangelia našeho Pána o určitá učení, která oni, popř. Konstantin, nemínili dodržovat. Jedná se zejména o některé zákazy vztahující se na jedení masa, opojné nápoje atd." Gnostici, kteří tyto principy následovali, byli římsko-katolickými apologetiky postupně označováni za rouhačské sektáře. A tak na vysoce vyvinutou gnostickou filozofii padlo u většiny křesťanů světlo hanlivosti. Přesto však dnešní Nový zákon vděčí za plášť duchovna právě gnostickým spisům, obsahujícím nezměrné bohatství Kristova esoterického učení. Pfeiderer v této souvislosti vysvětluje: "Bylo by tedy nesprávné odsuzovat gnosis jen jako nějaký nepřátelský, destruktivní prvek. Ve vývoji křesťanství to byl mnohem spíše ten nejúčinnější ferment." Po koncilu v Hicce však počalo křesťanství důrazně prosazovat agnostický směr. Agnostický znamená jednoduše "bez poznání" (a - negace; gnosis - poznání, vědění). Dnešní křesťané disponují velmi vágním poznáním ve vztahu ke skutečné identitě Ježíše Krista a jeho vlastnímu učení.

Jako na hloupost pohlížejí například na úvahu, že Kristus netrpěl a nezemřel na kříži jako pouhý obyčejný člověk. Pevně zastávají názor, že ukřižování bylo nejdůležitějším aspektem milosrdenství Boha vůči lidstvu, kdy Ježíš fyzicky trpěl za naše hříchy, aby nám umožnil v jeho jménu hřešit i nadále.

Motiv, ležící za touto vírou je zřejmý: křesťané nejsou ochotni následovat jakékoliv principy, omezující jejich smyslová uspokojení, a proto si přejí být utrpením Krista co nejlevněji vykoupeni.

Křesťanský koncept zmrtvýchvstání je v podstatě velebením fyzického těla. Jelikož současným křesťanům chybí duchovní poznání o věčné duši, jak je popsáno v apoštolském příběhu svatého Tomáše od Leucia nebo v Bhagavad-gítě ("pro duši neexistuje ani zrození, ani smrti"), domnívají se, že život je existence hrubého materiálního těla. Věří, že Kristovo tělo bylo stejně jako tělo každého člověka pytel plný chemikálií, který tři dny po smrti opět oživil. Podle tohoto vzoru bude každý dobrý křesťan odměněn skrze Božskou milost věčnou, fyzickou existencí ve svém vlastním hmotném těle, ve kterém si potom v nebi může užívat radostí smyslového života společně se svou znovuzrozenou rodinou a přáteli. Původ této víry je zřejmý. Podle gnostické doktríny logos existovalo jasné rozlišení mezi dočasnou hmotou a věčnou duchovní sférou, přičemž Kristus byl spatřován jako posel věčné duchovní říše. Agnosticismus však tento původní koncept zamlžil natolik, že dnešní křesťané již nejsou schopni oddělit duchovní život od hmoty. "Věčný život" znamená v dnešní křesťanské logice "věčné fyzické tělo". Tato tupost vrcholí v morbidní doktríně adventismu, utvrzující některé křesťanské sekty ve víře, že s návratem Krista se otevrou hroby pravých křesťanů a mrtvolky vstanou, aby následovaly Pána do nebe.

A přitom právě křesťanští agnostici by měli být považováni za rouhače, neboť odmítají zřít se svých hříšných návyků a tím se povýšit na duchovní úroveň, následující pokyny Pána. Namísto toho se pokoušejí stáhnout Ježíše na materiální úroveň a využít tak jeho smrti k dalším přestupkům.

Taková materialistická měřítko jsou v apoštolském příběhu svatého Jana od Leucia odsuzována. Kristovo zjevení v hmotné podobě bylo, jak on sám v následujících citátech vysvětlil, pouhá "lila" - Božská hra. "Jednou jsem hrál se všemi a přesto jsem nepřišel ke škodě" nebo "Nejsem to, jako co se teď zjevím, co však jsem spatříš až ke mně přijdeš". O těch, kteří věřili, že Ježíš skutečně zemřel na kříži, řekl: "Čím nejsem, za to byl jsem pokládán a ten který nejsem, byl jsem pro mnohé. Jinak o mně však mluvíte nízce, čehož nejsem hoden." Podle Leuciova popisu ukřížování opustil svatý Jan Olejovou horu poté, co uslyšel tato slova Ježíše Krista, který se mu zjevil jako svatá osoba. Odebral se na horu Kalvárii a vysmál se všem, kteří si mysleli, že viděli Ježíše zemřít.

Podivuhodná římská forma křesťanského agnosticizmu právě transcendentální bytí a jeho učení zavrhovala a ve jménu Ježíše se tak dopustila mnoha podvodů. Po rozšíření křesťanství za hranice Říma do severní Evropy byli kazatelé nuceni přeložit Bibli z řečtiny a latiny do řeči příslušné země. Tím ještě vzrostly odchylky od původního Kristova poselství. Například v překladu evangelí od krále Jakuba nalezneme v textu devatenáct míst, kde Ježíš a jeho učedníci údajně pojídají maso. To je pochopitelně využíváno k ospravedlnění konzumace masa v naší společnosti. Žádné z použitých řeckých slov však v původním textu nemá význam "maso": *broma* (použito čtyřikrát) znamená "výživa"; *brosimos* (použito jednou) znamená "to, co může bít jedno", *brosis* (použito čtyřikrát) znamená "výživa" nebo "akt jídla"; *prosphagion* (použito jednou) znamená "všechno, co se dá jíst"; *trophe* (použito šestkrát) znamená "potravina" a *phago* (použito třikrát) znamená "jíst".

Římsko-katolická církev měla zvláštní zájem na udržování evropských mas v nevědomosti. Jakmile zavedla, křesťanství jako slepou víru v církevní doktrínu, nebylo těžké jej rozšířit i jako náboženství. Jelikož církev neodsoudila hříšné návyky náležející mezi základní aspekty evropské kultury (především opíjení se a jedení masa), bylo jen přirozené, že její moc, vliv i bohatství rychle narůstaly. Katolická Bible, zkeslená již církevními otci, se během staletí stala pilířem politických a hospodářských zájmů. Dnes jen málokdo ví o čtyřicetakilometrových regálech vatikánského archivu, které jsou naplněny nedotčenými, a nepřeloženými raně křesťanskými a židovskými spisy. Jsou již po léta schovávány před očima veřejnosti, aby případné kontraverze nevzaly katolickým dogmatům pevnou půdu pod nohama. Kdykoliv se někde objevilo gnostické rouhání (např. víra v reinkarnaci, odsouzení jedení masa či pítí vína), ohrožující svrchovanost církve, okamžitě bylo inkvizicí nekompromisně sprovedeno ze světa. V té době také začali biskupové nabízet věřícím první "životní pojistky" - odpustky. Samozřejmě nebylo myslitelné, aby se církev, jejíž podstata tkvěla v hříšném jednání, zatemňování a násilném potlačování pravdy, udržela dlouho. Odpor vyvrcholil v protestantské reformaci šestnáctého století. Reformace osvobodila prostého věřícího od privilegia katolické církve, podle něhož jen ona měla právo vykládat Bibli a dát mu ji do ruky. Obsah Bible se však od kanonizace římskými katolíky příliš nezměnil. Mezi protestantskými kazateli se nenašel ani jeden, jemuž by se podařilo objevit tisíc let starý původní význam Bible. Výsledkem reformace bylo spíše to, že výklad Bible přibral na libovůli více než kdy předtím. A ačkoliv do dnešní doby vzniklo mnoho nových křesťanských sekt, žádné z nich se dosud nepodařilo poselství pravého pochopení Kristovy transcendence.

ZÁNIK KŘEŠŤANSKÉHO SPOLKU

Kršna, nejvyšší stvořitel všeho živého, vysvětluje v Bhagavad-gítě: "Kdykoliv a kdekoliv nastává úpadek náboženství a narůstá bezbožnost, ó Bháratovče, v té době Osobně sestoupím. Abych osvobodil zbožné a vyhladil ničemné, a abych znovu upevnil náboženské zásady, objevuji se věk po věku." (Bg. 4.7-8). Ježíš, Boží syn, říká: "Nemůže Syn sám od sebe nic či niti, jedině což vidí u Otce svého. Neboť cokoli ten činí, to i Syn též podobně činí." (Ev. s.Jana 5.19). "Neboť jako má Otec život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život v sobě samém, a dal mu moc i soudy vynášeti, neboť jest Synem Božím." (Ev. s.Jana 5.26-27) Ježíš Kristus byl "reformátorem", který se zjevil na Boží pokyn, aby mezi Židy navrátil duchovní principy, od nichž byli odkloněni. V Bibli nalezneme mnoho míst ozřejmujících tuto skutečnost. Která reformátorská opatření hodlal však Ježíš skutečně zavést není dodnes jednoznačně známo především díky tomu, že ani současná církev si plně neuvědomuje cíl svého vlastního náboženství.

Vývoj židovského náboženství, představeného ve Starém zákoně, doprovázela řada svazku mezi Bohem a lidmi, které daly lidstvu možnost sejmut ze sebe veškerou světskost a zcela se odevzdat Bohu, Jemu sloužit a Jeho chválit. Židovství se nikdy nezakládalo na prázdných rituálech, nýbrž na čistě odevzdanosti: "Pane, otevři mé rty a ústa má budou opěvovat tvou slávu. Nepřijmeš za oběť zvíře, byť bych ti ho dal, neboť v zápalných obětech nenacházíš zalíbení. Obětí milou Bohu, již nikdy nepohrdne, zkroušený duch a zkroušené, pokorné srdce jest." (Žalm 51.17-13). Člověk, žijící v hmotném světě, je však spíše nečistý než oddaný. Svazek s Bohem,

který je transcendentální času, místu a poměrům, umožňuje však každému pozvolna se očistit.

První kapitola Mojžíšovy knihy Genesis líčí člověka, žijícího před tváří Boha, a jeho původní svobodu od sexuálních chutí. Bůh dal člověku vládu nad zvířaty a rostliny určil za jeho potravu. Později byl člověk díky svým choutkám vyhnán z ráje a tak započala jeho degradace. V sedmé kapitole Genesis potrestal Bůh lidstvo za jeho hříšnost a seslal na celý svět velikou potopu. V arše přežila jen zvířata a Noe se svou rodinou.

Existuje zmínka o tom, že Noe směl jíst během potopy maso, čemuž se nelze divit, neboť veškerá vegetace na Zemi byla zničena. Přesto v pokračování Starého zákona zjišťujeme, že na základě neustálého svazku s Bohem panovala i nadále tendence jedení masa, pití vína a ostatní světské chutě spíše omezit.

Obě následující Mojžíšovy knihy (Exodus a Leviticus) požadují od člověka přísné omezení jedení masa. Najdeme v nich i složité návody na obětování masa spolu s obsáhlým učením k tomu určených chrámových služeb. Svazek s Bohem přikazoval, aby žádné maso určené pro spotřebu neobsahovalo krev (prakticky nespílitelný požadavek - je jednodušší žít se zeleninou, než vytlačit z masa poslední kapku krve). Tyto návody byly Bohem dány na základě lidské chtivosti jako ústupek: "Když ale Hospodin, Bůh tvůj, rozšíří tvůj prostor tak, jak ti přislíbil a ty přesto řekneš sám pro sebe: chci jísti maso, protože duše tvá žádá jísti maso, pak podle své libosti maso jísti budeš." (5.Mojžíš 12.28)

V Numeri, čtvrté knize Mojžíšově, popisující vyhnání Židů do pouště, si Bůh přál ochránit lid před jedením masa, a proto seslal z nebes Manna. Jelikož však chuť lidu neustále vzrůstala a množství pojídaného masa překročilo Boží slitování, rozhněval se Bůh a varoval lid, promlouvaje k němu: "Bůh vám dá tolik masa, až ho už nebudete moci ani cítit a stane se vám hnusem." (4.Mojžíš 11.18-26). A poslal jim Bůh maso. "Maso však ještě vězelo v jejich zubech a nebylo pořádně rozžvýkáno, když hněv Hospodinův padl na lid a ranil ho převelikou ranou." (4.Mojžíš 11.33). Hněv Boží sestupuje na lid Jeruzalémský i prostřednictvím Izaiáše, neboť svatý svazek je zneužíván jako omluva pro uspokojení smyslů: "K čemu je mi množství vašich obětí? Syt jsem zápalných obětí a krve býků, jehňat a koz. Nejsem toho žádostiv." (Izaiáš 1.11). "Má duše nenávidí vašich slavností a novoluní vašich; jsou mi břemenem a nemohu je nést. Proto, když rozprostíráte své ruce, zavírám před vámi oči a i když se mnoho modlíte, neslyším vás, protože vaše ruce jsou plné krve." (Izaiáš 1.14-15) O obětování hovězího dobytka Bůh říká: "Ten, kdo zabíjí dobytče, jako by zabil člověka." (Izaiáš 66.3)

I velký prorok Daniel, rádce krále Nabuchodonozora z Babylónu, byl přísným vegetariánem a neholdoval vínu: "Hle Daniel uložil v srdci svém; že se neposkvrní pokrmem ze stolu královského ani vínem, které pil král." (Daniel 1.8) Také Eseneři a Terapeuti - dvě klášterní židovské sekty, které krátce před zjevením Krista zanikly, byli vyhlášeni svou přísnou askezí - odřikali si maso, víno i sexualitu a svůj čas věnovali opěvování Boha a studiu spisu. Přesto byli ortodoxními Židy tehdejších časů považováni za rouhače - nesouhlasili totiž s obřady v židovských synagogách, kde rabíni obětovali zvířata.

Příchod Ježíše Krista s misí osvobodit Židy od jedení masa byl předpovězen Starým zákonem: "Proto vám samotný Pán dá znamení: Hleď, panna počne a porodí syna, jemuž dá jméno Imanuel. Bude jísti máslo a med, až se naučí zavrhnout zlé a vyvolit dobré." (Izaiáš 7.14-15). Ježíš se zjevil v čase velkých náboženských pří. Sekty se hádaly o učeních a filozofiích a židovské náboženství bylo naplněno tvrdým ritualismem. Učení Ježíšovo bylo prosté a čisté a navrátilo hluboký význam Starému zákonu: "Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti, neboť pak zajisté jednoho bude nenávidět a druhého milovat neboli jednoho se přidrží a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit současně Bohu i mamonu. Proto vám říkám; nepečujte o život svůj, co byste jedli a co pili, ani o tělo své, čím byste se odívali. Cožpak není život více nežli pokrm a tělo nežli oděv? Hleďte na ptactvo nebeské - neseje, nežne ani neshromáždí do stodol, ale váš Otec živí je. Cožpak vy jich mnohem nepřevyšujete? A o oděv proč se staráte? Pohleďte na polní kvítí jak roste, třebaže nepracuje ani nepředě. A říkám vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své tak oděn nebyl, jako jedno z nich. Protože tedy trávu polní; která dnes je a zítra do pece bývá vložena, Bůh tak odívá, zdalipak mnohem více neodívá vás? Netrapte se tedy, říkajíc: co budeme jíst?, co budeme pít? nebo do čeho se oblečeme?, neboť toto všechno hledají pohané. Váš nebeský Otec zajisté ví, že toho všeho potřebujete, ale nejprve hleďte království Boží a spravedlnost jeho, a toto vše bude vám přidáno." (Matouš 6.24-33). Jinými slovy Ježíš navrhoval úplnou odevzdanost Bohu bez jakýchkoliv hmotných motivů po uspokojení smyslů. Upřednostňoval duchovní život, materiální potřeby nezbytné k životu přijdou samy od sebe. V dopise hebrejským se dočteme, že Ježíš svým učením nabízí lidu nové pouto k Bohu, kterým otevírá novou možnost očistit se od hříchů, a zcela se odevzdat Bohu. Vztah k židovským obětem je úplně vyjasněn Kristovým poučením: "Je zajisté dobré, že srdce je pevné milostí a ne pokrm, jež nijak neprospěli těm, kteří se na ně vážali." (Hebrejským 13.3). Milost Kristova nebyla laciná. Jeho svazek obsahoval pevnou smlouvu mezi Bohem a lidstvem o tom, že pouze jedná-li člověk v souladu s Bohem, bude spasen Kristovou milostí. V Matoušově evangeliu Ježíš vysvětluje: "Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království mého nebeského, nýbrž ti, kteří se řídí vůlí Otce mého, jenž v nebesích přebývá." (Matouš 7.21) a v evangeliu svatého Jana dodává: "Milujte mne a tím budete dodržovat má přikázání." (Jan 14.15) O vegetariánství, cudnosti a zdržování se pití alkoholických nápojů mezi prvními křesťany (jako např. apoštolově, Klemens z Alexandrie, Jan Chrysostomus a další) existuje mnoho důkazů, avšak tato Kristova přikázání byla církví úmyslně zatajena. Ačkoliv Ježíš odsoudil oběti zvířat a jedno z jeho Desatera Božích přikázání zní "Nezabiješ", dnešní křesťané, deformovaní procesem započatým v Nicae, přesto věří, že zabíjení se vztahuje pouze na člověka, nikoliv na zvíře. Bez ohledu na Starý zákon zřídili jatka pro uspokojování svých smyslů.. Na svou obranu citují některé části Nového zákona, především tři dopisy svatého Pavla Timoteovi a Titovi, kde je abstinence od jedení masa nazývána ďáblou doktrínou. Ale výzkumy uznávaných teologů, devatenáctého století jako Schliermachera, Eichhorna, Baura, Holtzmanna a Pfeleiderera potvrzují nepravost těchto dopisů.. Pfeleiderer píše: "Tyto tři dopisy lze pochopit jedině coby důsledek bojů církve proti gnostickému hnutí." Všechny pře se však odehrávaly více než sto let po smrti údajného autora dopisů, svatého Pavla. Lze je zcela evidentně považovat za dogmatickou vsuvku korektorů. Tak byl jeden ze základních důvodů zjevení Krista, totiž zabránit požívání masa ve jménu náboženství popřeno. Křesťané sice byli ochotni upustit od obětních ceremonií, ale ne vzdát se potěšení z jedení masa ("Zjevil jsem se, abych zničil oběti." - Evangelium dvanácti apoštolů)

Další základní částí svazku s Bohem bylo podle Starého zákona chválení, opěvování svatého Božího jména, což je zdůrazněno především v Žalmech. Kristus nesešoupi proto, aby přikázání Starého zákona zničil, nýbrž aby je naplnil, aby lidstvu přiblížil jméno Boží, oznámil jej skrze sebe - Christos. Jelikož cítil blížící se čas ukřižování, velice pečlivě se staral, aby Boží jméno bylo rozšířeno po celém světě, o čemž svědčí následující citáty: "Ale proto jsem přišel v této hodině, Otče, veleb jméno své." (Jan 12.27-28). "Oznámil jsem jméno tvé lidem, které jsi mi dal ze světa." (Jan 17.6). "Tvé jméno bude slaveno." (Matouš 6.3). Boží jméno se ve skutečnosti neliší od jména Krista, vyslance Boha. Po pravdě řečeno bylo Christos jediné jméno, které Ježíš svým učedníkům oznámil: "A jestliže byste se za cokoliv modlili ve jménu mém, to učiním." (Jan 14.13) "...aby za cokoliv byste se modlili Otci mému ve jménu mém, dal vám." (Jan 15.16)

Opětovné modlení Kristova jména se stalo dalším aspektem původního křesťanského svazku, jenž byl plynutím času založen církví "ad acta". Již v Leuciově vydání apoštolských příběhů bylo uvedeno Tomášovo opakování "jména krále" - Krista, jako prostředek k uspání hada hříchu. Ve východní ortodoxii se tato tradice dlouho držela v klášterních vírách, známá jako "philokalia" - láska k duchovní kráse. Aspirant se zde přiblížil duchovnímu mistru či rádci, který ho zasvětil do modlitby: "Pane Ježíši Kriste, synu Boží, měj slitování se mnou." Konečným cílem této opakující se modlitby nebyl pouhá ritualismus, nýbrž to, co *philokalia* označovala jako "theosis", resp. respiritualizace osobnosti. Ve skutečnosti existuje celá řada tradičních modliteb, které opěvují Kristovo jméno a jsou určeny k meditativnímu zpívání a opakování, např.: "Christos aneste" - Kristus se zjevil, "Iesous christos theou uios soter" - Ježíš Kristus, syn Boží a spasitel, atd.

Přesto dnes zpívání a modlení se jména Ježíše Krista není v západním světě známo. Svůj podíl nesou i různé pletichy římsko-katolické církve, ani svatý Benedikt, otec západního mnišstva, nepřirazoval vyslovovanému Kristovu jménu žádný zvláštní význam, přestože ho musel ze starokřesťanské tradice a z Bible znát. Dnešní křesťané argumentují tím, že tato sporná otázka je pouze vnitřní záležitostí mezi příznivci Krista. V první řadě jde prý o to, že ho všichni uznávají jako vykupitele a je jedno, jestli se k němu modlí nebo ne. V dopise Římanům však čteme: "Není zajisté rozdílu, mezi Židem a Řekem, neboť tentýž Pán je tu pro všechny, kteří ho zavolají. Protože každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasený." (Římanům 10.12-13.)

Na základě dostupných textů lze říci, že svazek s Ježíšem Kristem obsahoval dva důležité prvky dnešní církvi opomenuté. Za prvé vyvarování se zabíjení zvířat a jedení masité stravy, za druhé pravidelné opakování Kristova jména za účelem očištění duše od hříchů.

GNOSTICISMUS A AGNOSTICISMUS, NEO-GNOSTICISMUS A NEO-AGNOSTICISMUS

Není jistě přehnané označit lidi, ke kterým Ježíš kázal, většinou, za agnostiky. Podrobnější pozorování evangelií ozřejmí nevíru v Boha, která v dobách Kristových převládala, aby obrátil jejich pozornost k Bohu, musel vykonat mnoho zázraků: "Nespatříte-li divů a zázraků, neuvěříte." (Jan 4.48) Ježíš se také omezil na snadno srozumitelné příběhy, nevysvětloval žádné složité filozofie: "Proto k vám mluvím v

podobenstvích, neb díváte se a přesto nevidíte, posloucháte a přesto neslyšíte, ba ani nerozumíte." (Matouš 13.13) Ani charakter jeho učedníků nebyl absolutně vyhraněný, neboť dokonce i mezi nimi došlo občas k poklesnutí: v Gethsemane nebyli schopni se s Ježíšem společně modlit z důvodu "slabosti masa", Jidáš Ischariot ho zradil, Petr ho raději třikrát zapřel a Tomáš nemohl uvěřit, že vstal z mrtvých, dokud ho nespátřil na vlastní oči. V jednu chvíli nařiká Ježíš nad těmi dvanácti: "Vy nevěřící, jak dlouho ještě mám s vámi vydržet? Jak dlouho mám být trpělivý?" (Matouš 17,17) Ale jelikož pevně věřili, že byl synem Božím a následovali jeho příkázání, bylo dvanáct učedníků přesto zmocněno kázat jeho učení, ačkoliv neměli úplné poznání o Bohu: "Měl bych vám ještě mnohé říci, ale nedokážete to nyní unést." (Jan 15.12) Od Lukáše (9.12) a Matouše (10.7-3) víme, že učedníci byli nabádání Kristem jednak vyhánět ďábla, jednak léčit nemoci a jednak kázat o království Božím. Po Ježíšově ukřižování sestoupil na jeho učedníky (mimo zrádce Jidáše, který se oběsil) Duch svatý, jenž je osvětil dále šířit tato příkázání. Přes mnohé skutky a zázraky apoštolů se náboženství, dnes známé jako křesťanství, rozšířilo z Palestiny do Egypta, Řecka a Říma.

Původní učení Ježíše Krista se však v důsledku tehdy rozšířeného agnosticizmu pomalu vytrácelo. Pravý transcendentální význam Krista, jako sestoupivšího syna Božího, byl neustále více a více zatemňován a stále častěji byl chápán na elementární tělesné úrovni (Bůh z masa a kostí, jenž prolil svou krev za naše hříchy). Jeho příkázání abstinence masa a vína zvyklosti středomořského obyvatelstva nepřipouštěly, tamní církve dokonce k jedení masa a pití vína nabádala, a tak ji zákonitě opustil Duch svatý. Po apoštolech a jejich přímých následovnicích nenalezneme již mnoho kazatelů, kteří by své osvětlení mohli prokazovat zázraky. Interpretace Kristova učení byla zejména po koncilu v Nicee spíše předmětem suché mentální spekulace než duchovní inspirace. Již na počátku třináctého století byli křesťané ujištěni Tomášem Akvinským, že ženy nemají duši a zabíjení zvířat je schváleno Boží prozřetelností, a tak agnosticizmus v západním světě opět převládl.

Selhání křesťanství je selháním poslušnosti učedníka. Původní učení zaniklo, aniž by znovu vyplulo na hladinu. Moderní církev je již pouhou prázdnou skořápkou své původní podoby, a i ta se štěpí na spoustu sekt, z nichž si každá Kristovo učení vysvětluje po svém, aniž by znala pravou totožnost jeho osobnosti. Křesťané si nejsou jisti, je-li duše podmíněna hmotným tělem či nikoliv. Právě tak jsou zahaleny pochybnostmi vztahy mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Jelikož ani výsledky experimentální vědy nesouhlasí s církevními dogmaty, mnoho křesťanů je tímto rozparem odrazeno považovat přesné znění Bible za slovo Boží. Sporné otázky, týkající se potratů, antikoncepce, pornografie a homosexuality dětí navíc uvnitř křesťanstva vyčleňují jejich příznivce a odpůrce, čímž přebývají dva nepřátelské tábory pod jednou střešou.

Křesťané slyšeli o slávě Krista a chtějí věřit, ale protože nenacházejí žádnou, skutečnou církevní autoritu, která by Boha vysvětlila k plné spokojenosti, nemají solidní základy pro postavení skutečné víry. Krize dnešní církve pramení z nedostatku poznání (agnosis neboli ajňána).

Mezinárodní společnost pro vědomí Kršny, šířící poselství Véd předložené A. C. Bhaktivedantou Swamim Prabhupádou, se nevydává ani za křesťanskou, ani za

hinduistickou sektu. Mnohem důležitější, než nějaké škatulkování je, že věčné Boží poselství nalezneme ve védském učení, jež je v souladu s původním učením Krista. Ve Védách stojí: "sevon mukhe hi jhivadau." - "Duchovní život začíná, je-li jazyk zaměstnán duchovními činnostmi" (Padma Purána), neboť bezuzdný jazyk je zdrojem všech hříchů. O tomtéž mluví svatý Jakub: "Jazyk pak jest oheň a svět nepravosti, jenž špiní celé tělo a podpaluje kruh zrození našeho, jsa rozněcován od ohně pekelného." (Jakub 3.6). Jazyk má dvě funkce - chuť a řeč. Pro duchovní pokroky je nutno využít obou těchto funkcí. Funkce řeči vyslovováním, zpíváním svatého jména Boha – Kršna, jež má etymologické spojení s řeckým slovem Christos. Ve skutečnosti je slovo Kršna v určitých částech severní Indie vyslovováno jako Kristo, přičemž Řekové přišli se severoindickou řečí a kulturou do styku již tři století před Kristem. Funkce chuti je použita k přijímání prasádám. Kršna-prasád označuje vegetariánskou stravu, s láskou, obětovanou Kršnovi, Nejvyššímu Pánu.

Zpívání Božího jména a jedení prasádám pomáhá oddaným Kršny ovládat chťiče, jakými jsou pohlavní touha, alkoholismus nebo hazardování. Tím se vědomí oddaného zduchovní a nyní může snadno naslouchat a porozumět transcendentální vědě o Kršnovi, jak je mu, předložena jeho duchovním učitelem, guruem. Pravý guru musí pocházet z učednické posloupnosti, kterou, započal Kršna osobně před více než 5 000 lety. Prostřednictvím této Brahma-Madhva-Gaudiya-Sampradayi se Kršnovo učení dochovalo v relativně nezkreslené podobě. Dalo by se říci, že i dnes je právě tak jasné a čerstvé, jako když Kršna přednesl Bhagavad-gítu Ardžunovi na Kuruovském bitevním poli.

Naše hnutí velmi pobouřilo vysoce postavené představitele křesťanského vyznání. Dr. Johannes Aagaard, člen evangelicko-teologického semináře univerzity Aarhus v Dánsku, nás osočil z rozšiřování neo-agnosticismu. Farář F.W.Haack z Mnichova interpretoval naši důvěru v učednickou posloupnost guruů jako "smíšení gnosis a fašismu" a jak jsme již předeslali, považuje harmonii mezi námi a křesťanstvím za nemožnou.

Vlastní význam slova gnosis, pomineme-li pochybné definice, které mu přiřkli generace křesťanských sekt, plně odpovídá sanskrtskému jñána. Lze tedy s jistotou říci, že Hnutí Haré Kršna šíří učení gnosis - v Bhagavad-gítě k tomu Kršna podotýká:

*idaà tu te guhyatamaà pravakñyāmy anasūyave
jñānaà vijñāna-sahitaà yaj jñātvā mokñyase 'cubhāt*

"Protože mi nikdy nezávidíš, vyjevím ti nejtajnější moudrost a poznání, až je získáš, oprostíš se od strastí hmotné existence." (Bg. 9.1) Kršna zde říká Ardžunovi, že důvěrné poznání o Bohu (jñána; gnosis) není závistivcům srozumitelné, tedy ani těm, kteří tvrdí, že oddaní směšují gnosis a fašismus. Drsným slovem fašismus jsme byli napadeni proto, že k vysvětlení textů přijímáme absolutní autoritu. Učení Adolfa Hitlera však nemůžeme pokládat na stejnou úroveň s poselstvím duchovních učitelů Kršnovy učednické posloupnosti. Tím bychom podpořili agnostickou skepsi původců podobných argumentů, pro něž žádná absolutní autorita, co se týče duchovního poznání, neexistuje. Položme si tedy otázku, na čem jsou založena křesťanská dogmata, propagovaná církví?

Agnostici obhajují svou pozici tvrzením, že Ježíš Kristus nebyl pouhý obyčejný člověk. Těžko však nalezneme křesťana, který by upřímně tvrdil, že mu církev umožňuje přímé spojení s Kristem. Je obtížné dokazovat absolutní autoritu Ježíše právě na podkladě moderní Bible, jejíž věrohodnost v našich očích klesá zejména díky tomu, že byla sepsána obyčejnými lidmi. Křesťanští agnostici plni nenávisti kritizují oddané našeho hnutí za uctívání guruů: "Uctívání guru, jako jediného pravého nositele poznání, prováděné v ISKCONu, je v našich očích falešné a jenom otevírá bránu manipulace a zneužívání ostatních lidí." (J.Aagaard: New Religious Movements-Up-Date). Přitom zejména jejich vlastní dogmata byla během staletí tak silně manipulována řadou nesvědomitých lidí, že dnes jen málo připomínají Kristovo učení. Byli korektoři, něco jiného, než obyčejní lidé? Byli snad Augustinus nebo Tomáš Akvinský něco jiného, než obyčejní lidé? Byl Martin Luther něco více, než obyčejný člověk? A jsou "znovuzrození křesťané", kteří prohlašují, že cítí Ježíše ve svém srdci, něco jiného, než prostí, obyčejní lidé? Zcela s určitostí ne.

Očekává se od nás, že tento "nedělní trh" oportunistických a odporujících si spekulací přijmeme jako jedinou cestu bez ohledu na to, která její rozbředlá verze je nám právě předkládána? Je Ježíš opravdu tak levný, že je vděčný každému vizionáři za jeho vlastní představy o Kristově učení? Vždyť i Kristus pravil, že ne všichni, jež mu říkají Pane, Pane, vstoupí do nebe. Avšak která interpretace je tedy správná? Katolíci tvrdí, že je bezpodmínečně nutno akceptovat neomylnost papeže k tomu, aby byl člověk přijat Kristem - mají pravdu? Protestanti s katolíky nesouhlasí; aby byl člověk spasen, musí s důvěrou studovat Bibli a následovat své vlastní srdce - mají pravdu? Mormoni říkají, že Papež je určen z okruhu jejich "svatých posledních dnů" a proto právě jejich církev je ta nejlepší - mají pravdu? Svědkové Jehovovi říkají, že všechny ostatní křesťanské církve, mimo jejich vlastní, jsou ďábelské - mají pravdu? Adventisté sedmého dne zastávají názor, že aby byl člověk spasen musí být vegetariánem. Ale jsou i adventisté, kteří káží: "Chvalte Pána a zabijte krávu!" (slovní reakce některých účastníků Haré Kršna festivalu v Kalifornii, 1976). Kdo z nich má pravdu? Farář Jim Jones prohlásil, že on je Kristus - měl pravdu? Křesťané říkají: "Existuje jen jedna cesta", přičemž v jejich vlastní víře je tolik navzájem konkurujících si cest ke Kristu, že toto dogmatické klišé je zcela bezvýznamné. Milí křesťanští bratři, jestliže skutečně existuje pouze jediná cesta, pak nám ukažte, která z vašich cest je ta pravá!

Vaše jediná omluva zní: "Naše tradice nám oproti vám dovoluje volit si svobodně interpretaci spisů." Svoboda interpretace však maří veškerou tradici a podporuje anarchii a dezintegraci. Je tudíž úplně nesmyslné hovořit o křesťanské tradici; křesťanství je mrtvé. Bylo usmrceno materialistickou manipulací mnoha pomatených autorit, jejichž činy byly ovládány nekontrolovatelnými smysly a chutěmi.

Zdá se, že skepse křesťanu vůči guruům, nositelům Božího poselství, se vyvinula z frustrace nekvalifikovanosti jejich vlastních duchovních vůdců. Neměli bychom ale dospět k mylnému závěru, že měřítkem správnosti interpretace duchovní cesty je bytí či nebytí člověkem. Kdyby člověčenství bylo pro pochopení a vykládání spisů. ve skutečnosti diskvalifikací, nebylo by jistě mezi námi a křesťany při kázání Božího slova rozdílu. Podstatné však je, zda-li je člověk "čistý". Ten, kdo se očistil prostřednictvím pravého učení a návodů, což je pro upřímného žáka guru-parampany nezbytné, je kvalifikován předávat vědomí o Absolutní Pravdě. Taková osoba je zmocněna Bohem a je jeho čistým reprezentantem. Ale ten, který pod rouškou

reformace skrývá uspokojení svých vlastních smyslů spíše překrutí pravý smysl písem. Náboženství, jež tak úspěšně znehodnotí původní učení svého učitele, se může právem označovat za agnostické. Jestliže by Ježíš byl skutečně jedinou cestou k dosažení věčného království, nebylo by to spravedlivé, neboť tato je již lidskými falsifikátory téměř zničena. Z Bible však víme, že Bůh obnoví svůj svazek, je-li od lidí zcela zrušen, což poukazuje na nevyslovitelné Boží milosrdenství. Není důvodu k ukončení tohoto milosrdenství s úpadkem křesťanství.

Neo-agnostici, sektáři a církevní autority, žijící v neustálém strachu před usurpací, neoplývají duchovním poznáním, jímž by osvětili mysl svých příznivců. Ti, stále více a více zklamáni, přebíhají k novým náboženským hnutím, drogám, radikálně-anarchistickým hnutím atd. Nářek nad tím, že mnoho lidí přebíhá do neo-agnostického tábora, je tedy oprávněný. Jak mohou nalézt nějakou, křesťanskou duchovnost, když byla již dávno korektory odstraněna? Jelikož mluvčí dnešního křesťanstva nemají mnoho k nabídnutí, soustřeďují se na hádky s nově vzniklými náboženskými organizacemi, čímž odvracejí pozornost od důležitých ekletických otázek. Na příkladu kázání faráře Haacka v Mnichově, který obvinil nová náboženská hnutí z "pochybných praktik", je možné pozorovat návrat takovýchto obvinění zpátky k obviňovatelům. Když mluvil pan farář o peněžitých sbírkách mládežnických sekt, inspiroval některé posluchače k dotazu po mnohem bohatších sbírkách církve. Toto zajisté není pravá duchovní diskuse. Neo-agnostici by měli lidem předložit gnosis - jhānu. Ale jak již bylo řečeno Kršnou, jhāna není přístupná závistivým. Ti se soustřeďují především na obhájení své vlastní pozice. Také kněží a farizeové v synagogách starého Jeruzaléma nemohli získat skutečné poznání o identitě Krista. Protože z falešné pýchy nerespektovali duchovní nádech židovské tradice, nemohli rozumět její kulminaci v učení Ježíše Krista: "Kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neb on o mně psal. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, kterak uvěříte slovům mým?" (Jan 5,46-47) Stejnou otázku pokládáme moderním neo-agnostikům křesťanské církve! "Kdybyste věřili učení Krista, věřili byste i nám. Ale poněvadž podstatu jeho písma neznáte, jak můžete uvěřit našim slovům?"

PŘÍLOHA - GNOSTICKÝ SPOR A RANÁ CÍRKEV - HISTORICKÝ PŘEHLED

Úlohu pra-gnosticizmu v počátcích křesťanství odpůrci neo-gnosticizmu rádi zkreslují a brání tak ortodoxní křesťanství jako historický monolit. Mark Albrecht, vydavatel novo-agnostického Up-Date magazínu, k tomu podotýká: "V křesťanství existuje určitý druh esoterické tradice. Je však neorganizovaná, sporadická a nepříliš vlivná, neboť je stále vyvracena ortodoxní církví." (Up-Date 1381).

Pojmem gnosticizmus je v ortodoxní křesťanské polemice označováno ortodoxní křesťanské pojetí učení a praktik čtyř specifických sekt gnostických křesťanů., které jsou od ostatních obviňovány ze synkretismu, to je umělého smíšení křesťanství s helenistickou, židovskou a babylónskou mystikou. Zda-li kritika jejich odpůrců skutečně odpovídala pravdě, lze jen těžko zjistit, neboť neexistuje mnoho dochovaných materiálů. Mnohem zajímavější, ač mezi moderními vůdci ortodoxie málo diskutované - jsou vnitřní gnosticko-agnostické polemiky, jež vedly k nejednotě mezi významnými osobnostmi raně křesťanské ortodoxie, ačkoliv svorně držely proti čtyřem "synkretickým" sektám druhého století.

Raná křesťansko-gnostická kontroverze ukazuje dvě tváře. Vnější - v oficiálních dějinách – líčí vyvracení synkretismu. Vnitřní tvář zahaluje vnitrocírkevní souboje o moc, ve kterých bylo duchovní vědomí obětováno politickému vlivu Říma. Při důkladnějším nahlédnutí do života a učení šesti nejvýznamnějších raně křesťanských autorit (dnes označovaných jako "obránci víry v nesprávnost gnostického synkretismu") shledáme, že jejich postoje nevytváří takovou harmonii, jakou nám předkládají křesťanští apologetici. Ba právě naopak - někteří z nich byli svým způsobem gnostici a druzí zase antifilosofičtí fanatici. V chronologickém sledu přiblížíme názory každého z nich.

1. Svatý Irenaus(?) (140-202), apologet římské verze křesťanství, je dodnes znám svým dílem "Odhalení a pád falešného gnosis", jež bývá často nazýváno jako *Adversus Haereses*. Popsal zde čtyři synkretické sekty, které ohrožily vliv římské církve formou, jež je akceptována dodnes. Byly to sekta Marcionova, sekta Valentinova, sekta Basi lidová a syrští agnosticii, seskupení kolem Simona Magia. Nebyly to pouze motivy církevní a doktrinářské, jež Irenaa donutily vzepít se těmto skupinám, ale i motivy politické. Velmi často totiž citoval větu: "Každá církev musí být v souladu s církví Říma, protože tato disponuje efektivním vedením."

2. Klemens z Alexandrie (150-216) byl jedním z hlavních zastánců "alexandristické teologie", založené Philem. Nepodporoval sice veřejně synkretické sekty, ale plně se s gnosticismem nikdy nerozloučil. Ve skutečnosti říkal: "Úplný křesťan musí být gnostik." Vyučoval doktrínu, kterou, označil za "pravou gnostickou vědu přírody". Tvrdil, že tato gnosis přímo navazuje na Krista skrze Petra, Jakuba, Jana a Pavla. Z tohoto prostého důvodu byl také napadán Tertullianem, který požadoval: "Filozofie musí být z církve vyhnána". Klemens byl neustále nucen bránit se proti agnosticismu svých vlastních druhů v ortodoxní víře. Psal například: "Filozofie je skřítek, který si z nás dělá taškařiny. Cožpak má být literatura jen pro pohany a ateisty? Mé učení není mé vlastní, nýbrž bylo přineseno apoštoly." Velkou většinu svých gnostických spisů musel Klemens uchovávat v tajnosti, aby příliš nepobouřil své agnostické odpůrce. V Hortově knize "Ante Micene Fathers" se na straně 33 dočteme: "V Klemensovi dosahuje křesťanská teologie v mnoha aspektech svého vrcholu..., nebylo nikoho, kdo by tolik rozuměl tomu, co Ježíš znamenal pro lidstvo."

3. Tertullián (160-220) je považován za bizarní osobnost raných církevních dějin, zasazující se o potření synkretismu a dalších rouhání. Psychoanalytik 20. století Bernhard Nisters prohlásil, že Tertullianova intolerance a prudké reakce na sebemenší opozici hraničily s paranoiou. Vybrané zlomky jeho. Děla, jako např. *Adversus Praxean*, se staly součástí katolické doktríny a dodnes jsou pokládány za určující formulace této víry. On sám však katolickou církev opustil, aby vstoupil do sekty montanistů. Ačkoliv tedy jeho názory do značné míry ovlivnily římský katolicismus, oficiálně je považován za rouhače.

4. Hippolyt (178-236), žák Irenáa, vedl zarputilý boj nejen proti synkretismu. New Catholic Encyclopedia ho charakterizuje takto: "Jeho prudkost, nepolevitelnost a rigorismus ho dohnaly až k napadání vlastní církevní organizace a její disciplíny. Byl mužem mohutného temperamentu a neutuchajícího úsilí." Jelikož neměl daleko ke kázání rouhačství, byl z Říma císařem Maximem Thraxem vyhnán na Sardinii.

5. Origenes (185-253) byl posledním představitelem alexandristické teologie a nesmiřitelným odpůrcem synkretismu. Z díla reverenda Nilliaama Ralriha Inserto "Encyclopedia of Religion and Ethics" ocitujeme ze strany 138: "Origenes si určil dva cíle svého úsilí - potříit gnosticismus a vymezit filozofii mezi církví uznávané místo. To druhé byla cena, kterou museli konzervativci zaplatit za to první." Koncilem v Konstantinopoli (553) byl však Origenes označen za gnostického rouhače, neboť učil: za první - že Kristovo tělo bylo duchovní; za druhé - že duše, nacházející se ve všech tělech i rostlinách, je věčná a putuje z jednoho pomíjivého těla do druhého; za třetí - že pekelný trest je odvolatelný; za čtvrté - že Bůh nemůže nenávidět a za páté - že nesmrtelná duše nemůže být zničena. Duše náleží i ďáblu, který je věrným obrazem Božím a může být vykoupen ihned, jakmile se vzdá svých ďábelských činů.

6. Svatý Epiphanius z Constantie (Salamus) (315-402) byl muž "střední řecké kultury, který pokládal filozofii za zdroj rouhání" (New Catholic Encyclopedia). Byl vášnivým odpůrcem Origena, nebyl však schopen formulovat nějakou proti-doktrinu. Epiphanius byl notně zamotán v církevně-politických machinacích a vedle svého odporu proti Origenovi se přikláněl k nejrůznějším míněním významných osobností, jakými byli např. Meletius, sv. Basilus, Vitalis, Rufinus z Aquileii, Palladius, biskup Jan z Jeruzaléma a svatý Jan Chrysostomus. Proslavil se zejména díky kritice gnostických textů, jež s výjimkou jím citovaných úseků nebyly dochovány.

Boj dřívější církve proti oficiálním gnostikům (čtyřem synkretickým sektám) svádí přehlížet vnitřní rozpory mezi hlavními centry ortodoxie - Římem a Alexandrií, jež pramenily z usilovné snahy o doktrinární a politickou nadvládu. Alexandristická gnostická teologie byla v přirozeném rozporu s římskou agnostickou teologií. S obrácením Konstantina na křesťanskou víru nastoupila nadvláda římského agnosticizmu a slovo gnosis se pro křesťany stalo symbolem rouhání.

Souvislost mezi rapidním nárůstem moci římské církve po koncilu v Nicae (325) a kanonizací Bible je zřejmá. V tomto duchu poznamenal Archidiakon Wilderforce-- "Mnozí si neuvědomují, jak byl Nový zákon po koncilu v Nicae zfalšován. Profesor Mestle ve svém díle "Introduction to the Textual Criticism of the New Testament" vysvětluje, že některé eklektické autority, takzvaní korektoři, byly pověřeny přizpůsobením spisů podle toho, co platilo za ortodoxní. Roku 337 byla koncilem v Kartágu četba neortodoxních křesťanských spisů přímo zakázána, přičemž apokryfy, vyloučené z kanonizované Bible, nebyly pouze díla čtyř synkretických sekt, ale i spisy uznávané za slovo Boží středomořskými národy (byly též citovány v našem pojednání).

Příznaky politických intrik, provázející kanonizovanou Bibli, byly diskutovány samotnými členy moderní církve. Významný teolog devatenáctého století W. Wrede naznačil tento problém v brožuře s titulem: "O úloze a metodách takzvané novozákonně teologie". "Proč by se měla naše věda (t.j. novozákonná teologie) zaměstnávat výlučně těmito spisy a žádnými jinými? Vždyť ony samy náleží kanónu. Taková odpověď však není uspokojivá. Sotva narazíme na doktrínu inspirace, dogmatický koncept mizí.

Přívlastek kanonický značí, že spis byl schválen dřívějšími církevními autoritami teprve dodatečně, po dlouhém zvažování. Kdo vyznává koncept kanónu, podvoluje se tak automaticky autoritě biskupů a teologů těchto století vůbec.

Silný gnostický vliv se udržel i po převzetí moci římsko-katolickou církví obzvláště ve východní ortodoxní církvi. Např. řecká a ruská se neustále hlásí k philokalii. Tato asketická meditativní činnost pochází z původního gnosticko-křesťanského hnutí (známého pod názvem Hesychasmus), jež se rozšířilo kolem r.300. Hesychasté používali meditační techniky podobné józe, zejména džapa-józe (opakované vyslovování Božího jména), džňána-józe (tichá meditace) a pranájáma-józe (kontrola dýchání). Význačným představitelem Hesychasmu byl svatý Jiří Palamas.

Snad nejslavnější křesťansko-gnostické hnutí po vládě Konstantinově utvořili Cathari (čistí), známí jako Albigenští. Toto hnutí převládlo v jihozápadní Francii a Itálii. Během středověku vyznávala Cathari dobrá třetina Florencie. Cathari byli vyhlášeni svou chudobou a odříkáním. Vůdci hnutí, zvaní perfekti, žili v přísném celibátu a zdržovali se jedení masa. Byli očividným protikladem římsko-katolických kněží, z nichž mnozí byli bohatí statkáři a nejednou si dokonce vydržovali prostitutky. Mnoho nováčků se odvrátilo od zkorumpované církve a stalo se Cathari. Ani oni však nepřijímali reinkarnaci a nesmrtelnost duše. Úplné osvobození duše od těla nepovažovali za cíl Kristova sestoupení. V roce 1268 proti nim papež podnikl křížovou výpravu a po dvaceti letech brutálního vybíjení byli Cathari vyhubeni. Při útocích na Cathari hustě osídlená území je vojáci často nemohli rozeznat od ostatního obyvatelstva. Odpověď katolické církve byla krutá: "Zabijte je všechny - Ježíš své pozná".

Gnostické doktríny různých křesťanských myslitelů se zachovaly až do dnešní doby. Mezi autory uveďme alespoň mistra Eckerharta, Boehme (jeho učení tvořilo základ Quaker-sekty) a Teilharda de Chardin - slavného francouzského teologa dvacátého století. Všichni tito velcí muži mohou být zařazeni mezi ortodoxní křesťany, přičemž jejich učení se pozoruhodně podobá hinduismu.

Kdo z nás je tedy schopen po studiu historie křesťanství bez pohnutek naslouchat nečestné polemice neo-agnostiků, aniž by si vybavil slepý fanatismus katolických církevních vůdců středověku, který vyvrcholil v masové vraždění tisíců lidí?

=====

CO KRISTUS OPRAVDU UČIL ?

V uplynulých 1700 letech potlačila ustavená církev esoterické křesťanství. Proč? Jaké Kristovo učení nám chce zatajit? Je možno dřívější formy křesťanství srovnávat s Haré Kršna hnutím?

Tato pečlivě sestavená brožura obsahuje mnohé citáty z oficiálních církevních pramenů, a starých křesťanských spisů, poukazující na utajený aspekt křesťanství, na který by církevní představitelé nejraději zapomněli. A jsou to právě tito představitelé, kteří považují Hnutí Haré Kršna za nebezpečnou sektu, jejíž filozofie nikdy nesplyne s křesťanstvím. Porovnání původního křesťanství a védské filozofie

vsak odhaluje překvapivé paralely, jež u moderních křesťanských obhájců zajisté vyvolají smíšené pocity.

Odkud pochází slovo Christos? Zemřel Kristus skutečně na kříži nebo žije dál? Jak důvěryhodná je moderní Bible jako prostředek k získání pravého duchovního poznání? Odpovědi na tyto a mnohé další otázky můžete získat po přečtení brožury, kterou právě zkoumáte. Nastíněné závěry mnohým otevřou oči a poskytnou přinejmenším nové náměty k přemýšlení.